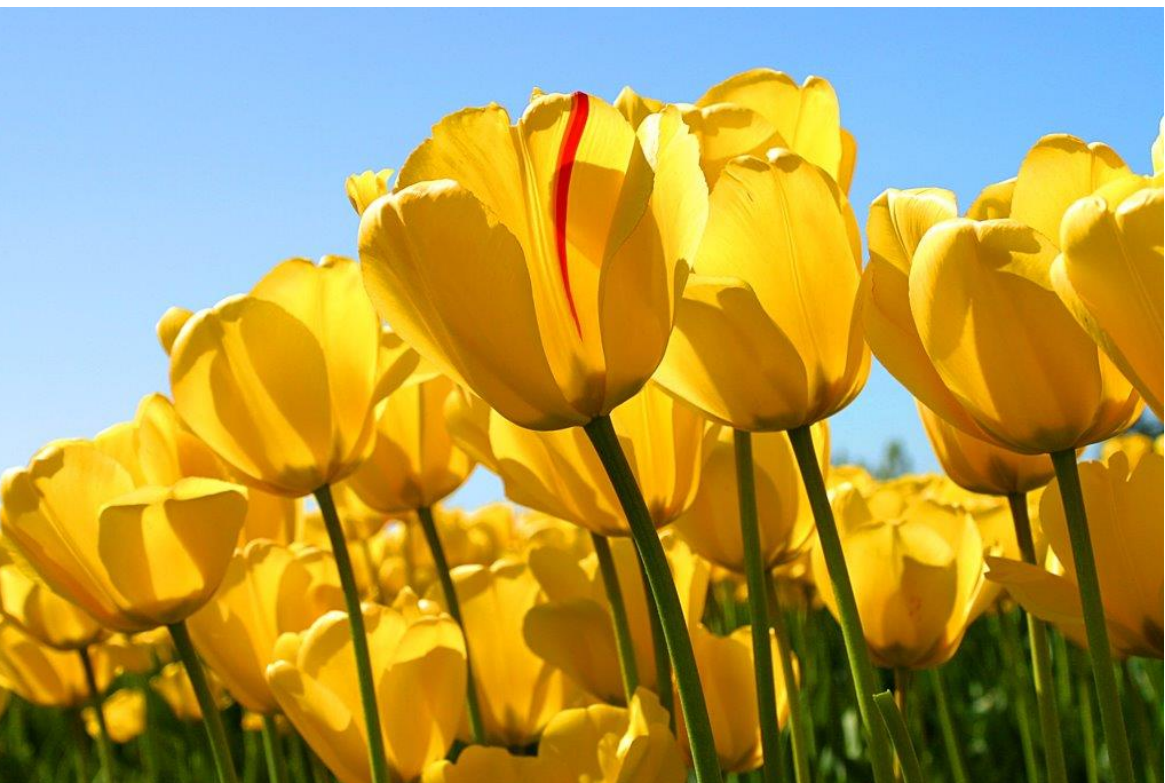

Informator Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Poznaniu

DWUMIESIĘCZNIK | MARZEC – KWIECIEŃ 2014 (NR 2)

www.poznan.luteranie.pl

W tym numerze:

HISTORYCZNIE:

„Nie wiem, którędy pójde” –
świadeztwo życia Annemarie
Winter – tekst Małgorzaty
Grzywacz.

Recenzja książki Jarostawa
Kłaczkowa:

*Kościoty luteriańskie na zie-
miach polskich (XV-XX w.)*

MOIM ZDANIEM:

Rozmyślania Przemysława He-
welta *Ewangelia Starego Te-
stamentu* oraz tekst Agnieszki
Zawiskiej *Postuchaj głosu ser-
ca, a znajdziesz odpowiedź*

Z PRAC RADY PARAFIALNEJ

Sprawozdania za 2013 rok.

Wprowadzenie nowej Rady Parafialnej

wydawca: Parafia Ewangelicko-Augsburska w Poznaniu

zespół redakcyjny: Halina Raszyk, ks. Marcin Kotas, Anna Boruta-Bisok (kącik dla dzieci)

przygotowanie i opracowanie tekstów, korekta: Halina Raszyk

skład i opracowanie graficzne: Hanna Pałac

druk: Perfekt Druk, ul. Świerzawska 1, 60-321 Poznań

Instytut Pastoralny w Poznaniu

Chrzest

Drodzy Czytelnicy!

Czas szybko płynie, przed nami kolejny czas pasyjny. To powinien być okres refleksji w którym Biblia jest podstawowym źródłem odniesienia. Pan Hewelt wskazuje nam jeden z możliwych tekstów do przemyśleń. Czytanie ksiąg prorockich jest zawsze odkrywaniem na nowo prawd starych, ale ciągle aktualnych. Prorok Izajasz to wizjoner, przeczytajmy i my, przemyślimy, a wtedy wydarzenia Wielkiego Tygodnia staną się nam jeszcze bliższe.

W tym numerze prezentujemy tekst p. Agnieszki Zawiskiej, troszkę inny od pozostałych. Pracuje ona z ludźmi starymi, samotnymi i tymi swoimi obserwacjami dzieli się z nami, myślę że najważniejsza jest konkluzja. „Posłuchaj głosu serca” to w nim słuchać jak Bóg do nas przemawia. Po stracie najbliższej osoby tylko taka bliskość Boga sprawia, że nie czujemy się tak bardzo samotni.

Kobiety jak wiele znaczą wszyscy wiemy, ale czy wszyscy doceniamy ich wkład w rozwój ludzkości, również ten duchowy. Annemarie Winter była wielce uzdolniona, jednak Bóg wybrał ją a ona go wysłuchała i poświęciła życie służbie jemu. W jak trudnym czasie przyszło jej żyć i pracować wszyscy wiemy, a jeszcze być kobietą – duchownym. Nawet

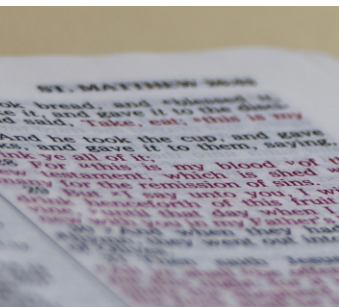

dzisiaj nie przez wszystkich jest to akceptowane, w czasach faszystowskich było jeszcze trudniej. Ona jednak do końca niósła pocieszenie głosząc Bożą, a nie ludzką sprawiedliwość.

Ten numer jest znacznie obszerniejszy, bo wydarzeń w minionym okresie było sporo. Życie parafialne nie zamyka się tylko w nabożeństwach, ale również w różnorodnych spotkaniach, które pomagają rozwijać naszą wiarę. Uczestnictwo w nich powinno być dla nas nie tylko przeżyciem duchowym, lecz również poczuciem wspólnoty.

Wykorzystajmy ten czas pasyjny wspominając naszych najbliższych, którzy już są u Pana, bo następujące po nim święta przypominają nam, że dzięki śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa mamy nadzieję na spotkanie z nimi i życie wieczne. Najserdeczniejsze życzenia błogostawionych Święt Zmartwychwstania Pańskiego.

W imieniu Redakcji
Halina Raszyk

**Oto idziemy do Jerozolimy, i wszystko, co napisali prorocy, wypełni się nad Synem Człowieczym.
(Łk 18,31)**

Pierwsze dni marca przynoszą ze sobą początek czasu pasyjnego. Wielki post – bo tak powszechnie przyjęto się nazywać okres między Środą popielcową a Wielkanocą niesie ze sobą ogromny ładunek myśli oraz emocji. Dlatego nieprzypadkowo w tradycji ewangelickiej przyjęto się nazywać Wielki post czasem pasyjnym. W ten sposób podkreślamy istotę tego okresu, czyli pełne powagi rozmyślanie męki i śmierci Jezusa Chrystusa (passio z łac. męka, cierpienie). Z drugiej strony w słowie pasja odkrywamy namiętność, to co nas pociąga, fascynuje, porywa. Każdy, kto jest pasjonatem, doskonale zna to uczucie – bycia całkowicie pochłoniętym przez swoją pasję.

Noszę w sobie silne przekonanie, że właśnie w ten sposób powinniśmy myśleć o czasie pasyjnym. Chodzi o to, aby z pasją, to znaczy z wewnętrzną namiętnością przyjąć dar łaski i zbawienia ofiarowanym w Jezusie Chrystusie. Takie

rozumienie pasji, jako okresu prowadzącego nas do wydarzeń Wielkiego Tygodnia zakłada aktywność, mobilizuje do działania, jest twórcze.

Działanie, o którym mowa powyższej realizuje się na wielu obszarach. Z jednej strony jest to zintensyfikowanie życia modlitewnego, kontemplacyjnego.

Z drugiej strony ktoś sięgnie po Biblię, ktoś inny jeszcze w tym czasie podejmie się służby diakonijnej. W tym też okresie Kościoły ewangelickie rozpoczynają różnego rodzaju akcje, jak słynne „7 tygodni bez”, mające włączyć wiernych w aktywne doświadczanie okresu pasyjnego. Widzimy zatem, że pasja nie zawsze musi wiązać się z „nakładaniem wora pokutnego” i „puszczoną głową”, lecz zakłada aktywne działanie mające zbliżyć nas do Chrystusa. Istotą praktyk postnych jest wyodrębnienie spośród codziennych czynności, życiowych zadań takiej przestrzeni, w której będziemy

mogli wejść w relację z Bogiem. Jedni odnajdywali ją na pustyniach, inni w umartwianiu ciała, ascezie. I to jest dobre, o ile rzeczywiście prowadzi do Boga. Tę przestrzeń możemy odnaleźć w relacji z bliźnim. Czym bowiem jest służba? Czym jest diakonia jeśli nie relacją z drugim człowiekiem? Z człowiekiem, o którym nierzadko świat i ludzie zupełnie zapomnieli.

Evangelista Łukasz zachował w swoim przekazie słowa, zapowiadające cel przyjscia Jezusa Chrystusa: „Oto idziemy do Jerozolimy, i wszystko, co napisali prorocy, wypełni się nad Synem Człowieczym”. Czym są te słowa jeśli nie wezwaniem do aktywności, do wyruszenia w drogę poświęcenia, służby, miłości, oddania? Przeżywany czas pasyjny ponownie wzywa nas do pójścia w drogę, czyli mobilizuje do rozwoju, wzrostu, do odkrycia czegoś nowego – czyż podróże nie są właśnie poznawaniem nowego, nieznanego?

Wiemy, że droga, na którą wkroczył Jezus okazała się dla Niego okrutna. Ponieważ nasz ludzki świat potrafi być

okrutny i bolesny. I to jest ten jeden wymiar „Jerozolimy”. Lecz jeszcze i ta druga Jerozolima – Jerozolima wielkiego poranku, zwycięstwa miłości, dobra, nadziei! I tak każdy z nas kroczy do swojej Jerozolimy. Niejeden Wielki Piątek przyszło nam przeżywać w osobistym życiu. Lecz wiemy, że Wielki Piątek nie zatrzymał Bożej mocy i miłości. Wiemy bowiem, że „trzeciego dnia zmartwychwstał”, przezwyciężył powalającą siłę zła, śmierci.

„Oto idziemy do Jerozolimy, i wszystko, co napisali prorocy, wypełni się nad Synem Człowieczym”. Niech te Chrystusowe słowa pozostaną dla nas zachęceniem do wyruszenia w osobistą drogę do „Jerozolimy”. I pamiętajmy proszę, że w tej drodze nie jesteśmy sami. Jezus powiedział idziemy; idzie On i idę ja, idziemy razem, aby odkryć siłę Bożej miłości. Amen.

Wasz w Chrystusie,
Ks. Marcin Kotas

Modlitwy ks. Tadeusza Raszyka

„Jam jest zmartwychwstanie i życie” Jan 11,25

Panie Jezu Chryste, Tobie dziękuję za to że jesteś.

Jesteś zmartwychwstaniem i życiem. Proszę spraw mocą swego Ducha, abym zawsze o tym pamiętał, szczególnie w chwilach przygnębienia. Kiedy wydaje się nam, że runęliśmy w przepaść piekielną, stanęliśmy u wrót śmierci sercem, duszą, świadomością. Chociaż w naszych sercach rozpacz może dojść daleko, to dzięki Tobie nie dojdzie do granic ostatecznych. Ty rodzisz w sercu radość i nadzieję. Dlatego do Ciebie się uciekam, bo wiem że mogę upaść głęboko, ale nie głębiej niż Ty pozwolisz. Z całego serca dziękuję Ci za to. Wiem, że mogę przez pewien czas przebywać w ciemnym lochu zwątpienia, jednak dzięki Tobie nie powinienem tam znaleźć śmierci. Daj bym pamiętał, że gdy noc jest najczarniejsza, tym jaśniej świeci na niebie gwiazda nadziei. O Panie Jezu, pomóż mi trwać w nadziei, że dzięki Tobie ze śmierci, ucisku i rozpacz zmartwychwstanę jeszcze do życia, światła i wolności.

Amen

ks. sen. Tadeusz Raszyk

Ewangelia Starego Testamentu

Ewangelia Starego Testamentu – takie zdanie słyszałem o Księdze Izajasza. Nie ma chyba drugiej księgi Starego Testamentu, która intrygowałaby mnie bardziej. Jest niezwykła z wielu względów – literacko ma swoją wysublimowaną poetykę, bardzo różną od pozostałych ksiąg prorockich, z historycznego punktu widzenia zawiera tylko mały, cztero rozdziałowy „przerwywnik” między dwiema dużymi częściami prorockimi. Ale jakież to przerwywnik! To opis choroby i cudownego uzdrowienia króla Hiskiasza – historia, która od zawsze intrygowała mnie i literacko, i z punktu widzenia tajemniczego znaku danego przez Pana – cofnięcia zegara słonecznego.

Jednakże to co mnie intryguje najbardziej to 27 rozdziałów przepętnionych prorocत्वami mesjanistycznymi. Oto Izajasz żyjący siedemset lat przed Chrystusem pisze o Zbawicielu, o Jego królestwie w sposób, który mnie nie przestaje zadziwiać swoją precyzją. To teksty przepętnione duchem ewangelicznym. Jak zauważył Adolph Sapir, chrześcijanin żydowskiego pochodzenia, odnosząc się do prorocत्व dotyczących śmierci krzyżowej Jezusa w rozdziale 53:

„Błogosławiony rozdziale, jak wielu z ludu przymierza przywiodłeś do stóp krzyża Chrystusa, do krzyża, nad którym widniał napis ‘Jezus Chrystus, król żydowski’. Jak wspomniałem komentarzem na twój

temat będzie pokutująca wierząca resztką, która spojrzy na Tego, który został przebity i powie ‘On nasze choroby nosił, nasze cierpienia wziął na siebie. A my mniemaliśmy, że jest zraniony, przez Boga zbity i umęczony’”.

Jak bardzo kontrastuje z opisami męki Pana, nawoływanie do radości w rozdziale 54. Jednak dopiero ten rozdział stawia mękę Mesjasza w odpowiedniej perspektywie – odkupienia i miłości Pana do odkupionego ludu – miłości pewnej i niezmiennej.

„Choćby się góry poruszyły i pagórki zachwiały, jednak moja łaska nie opuści cię, a przymierze mojego pokoju się nie zachwieje, mówi Pan, który się nad tobą lituje.” Iz 54,10

Już blisko jest Czas Pasyjny – i mam taką cichą nadzieję, że w zabieganej codzienności uda mi się znaleźć czas dla Księgi Izajasza. Chciałbym postudiować ją na nowo, w spokoju, tak, żeby poznać i zrozumieć jeszcze lepiej kontekst historyczny księgi. Ale nade wszystko chciałbym po prostu się nią nacieszyć i trochę przy niej duchowo ogrzać...

Przemysław Hewelt

Posłuchaj głosu serca, a znajdziesz odpowiedź

Lampka jakoś dziwnie tli się przyćmionym blaskiem, smuga światła nieregularnie oświetla pomieszczenie. Zdaje się nie mieć początku i końca. Spływa po wypłowiałej ścianie płomień światła, stłumiony, przygaszony swoim własnym ciężarem. Egzystencja.

Tak, to właśnie chodzi mi po głowie – egzystencja przez duże „E”. Spokojnie dopalam papierosa. Tytuł w tej właśnie chwili smakuje inaczej, nie daje chwilowej radości. Złośliwi mówią, że to zabawka w rękach nerwowych dusz. Czy tak?

Spokojnie wypuszczam dym ustami, patrząc jednocześnie jak się oddala ku górze. Gęsta mgiełka wypełnia moje oczy, nozdrza, a może moją duszę całą? Z każdym kolejnym wydechem rodzi się nowy znak zapytania. Już sam nie wiem ile we mnie – mnie samego, a ile tylko wypalonej, lichej mgiełki. Czy to całość, czy tylko zlepek atomów bezwzględnie kierujących życiem?

Czy mój organizm tak naprawdę potrzebuje mojej duszy, czy wystarczy mu zwykły tyk tlenu?

Pierwiastki to ja, to moje palce u dłoni, to moje serce, to moje nogi. Ileż ich jest? Czy jestem w stanie to sobie wyobrazić, siedząc w ciasnym pokoju, przy poplamionym stole.

Ile to czasu? Ona odeszła a ja ciągle patrzę zza tego stołu na skrawek świata przez jedno okno. Mój świat zawęził się do per-

spektywy małej szyby ograniczonej kawałkami plastikowych brzegów. Nawet nie zauważyłem jak zmieniły się pory roku, jaki to już miesiąc? Właściwie dlaczego miałoby to mnie obchodzić, czas to pusta pułapka, brak w nim czegokolwiek co można uchwycić dla siebie, a jednak jest, trwa nieustannie. Moja głowa wysuwa coraz dziwniejsze pytania. Znowu słyszę wewnętrzny głos, który coraz energiczniej stawia to samo pytanie: chcesz konfrontacji?

Ale z kim – przecież jestem tu sam w białym podkoszulku i jeansach. Nic mnie nie wyróżnia z tej czeluści czterech ścian. A gdyby tak odważyć się na dialog z Bogiem – przebiegła mi właśnie ta myśl, a zimny pot skropił jednocześnie moje czoło. Gdyby usiadł tu na przeciwko mnie teraz, to jakbym zareagował? Czy sam siebie uznałbym za wariata?

Szalenie kreuje takie wizje, przecież społeczeństwo to uczesany organizm, wdycha cię i wydycha zarazem. Jesteś przywiązany jak pies do budy – do otoczenia które zmieniasz. Nowe kultury, nowe szerokości geograficzne, ale nadal duży organizm wchłania mały. Czy to symbioza, czy zwykłe pasożytnictwo? Tak wiele w tym dobra, ale i wiele smutku.

– Czekateś na mnie więc jestem – dobiegł mnie głos, raczej wyraźny, ale skąd? Nikogo tu przecież nie ma, prócz dymu

z papierosa.

– Czekaleś na mnie, więc jestem

– Kim jesteś, gdzie jesteś, czego chcesz?

W jednej sekundzie poczułem jak serce wali jak młot w mojej klatce piersiowej, emanując na zewnątrz cały mój strach. No tak, chyba zbyt dużo nieprzespanych nocy za mną. Zaczynam bredzić? Bądź mężczyzną weź się w garść – sam siebie przekonuję drżącym głosem. To gorący letni wieczór, być może mnie zamroczył swoim wdziękiem. Zbyt dużo świeżego powietrza, a może zbyt dużo papierosów. Gdybym był po alkoholu, nie miałbym wątpliwości że to reakcja zwrotna.

Czego mam się uchwycić? Szybko przez głowę przebiegają mi strzępki myśli. Głęboki oddech, przecieram oczy, nikogo nie widzę. Słychać tylko tykanie zegara na przeciwległej ścianie.

W tej właśnie chwili coś mokrego spłynęło mi po policzku, czy to łza? Nigdy nie płakałem, a cały ból skryłem tak głęboko w duszy.

Co się ze mną dzieje?

Rękami chwyciłem głowę, jakbym chciał otulić własne człowieczeństwo. Ścisnąłem pięść i uderzyłem w powierzchnię stołu

– Tak to ja, nędzny człowiek, szukający samego siebie – wybuchłem. Czy to chciałeś usłyszeć? W jednej chwili gardło moje wyrzuciło z siebie głośne zdania w próżnię.

Zamartem na chwilę. Nie wiem ile to trwało, straciłem poczucie czasu, coraz

ciemniej na zewnątrz, a i w środku raczej półmrok. Biję się z własnymi myślami, częściowa gorycz i żal do samego siebie mnie zdominowała, ale właściwie o co? O to że żyję?

A może o własną małość i kruchość w obliczu Nieskończonego, już sam nie wiem. Podobno z kolan można już tylko powstać, być może, nie wiem. Widzisz jak jestem mały w obliczu Twoim, ale jestem człowiekiem, ze wszystkimi swoimi ułomnościami, ze swoją przeszłością, teraźniejszością. Przyszłości nie znam, rozpoznaję jedynie własną tęsknotę za Tobą. Tak jestem ułomny, jestem jak dziecko błądzące nocą z trwogą szukające rodziców. Nie odpowiesz. Nie odrzucaj mnie Boże, tylko Ciebie mam.

Zapadła cisza, mam wrażenie, że cały świat stanął w miejscu na chwilę, że wszystko co żywe struchlało, a głąz przemówił. Milczę. Chciałbym tylko potwierdzenia że jestem kimś więcej niż prostą sumą części.

– Nie targuj się ze mną o dowody

– Zamartem na nowo, a tży popłynęły strumieniem tak bezwiednie jak woda z kranu. Czy jestem jeszcze mężczyzną skoro płaczę? Kim jestem i po co jestem?

– Posłuchaj głosu serca, a znajdziesz odpowiedź.

Zbyt wiele dumy i nienawiści oddziela ludzi ode mnie. A przecież jestem i czekam.

Agnieszka Zawiska

„Nie wiem, którądy pójde”

– świadectwo życia Annemarie Winter¹

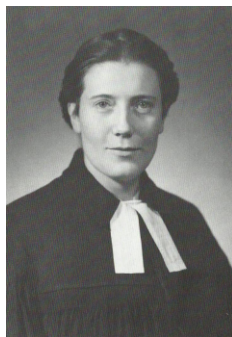
Delikatne rysy twarzy, skupiony wzrok. Młoda kobieta spogląda

ze zdjęcia łagodnie. Inna fotografia ukazuje ją w stroju duchownej luterńskiej. Dostojność ubioru nie zakrywa świeżości i młodości, lecz uwydatnia głębię postaci, o której pragnęłabym napisać tym razem. Jest to historia o Annemarie Winter (1912–1945). Oba wizerunki oddają wiernie główne linie jej biografii: była zarówno wykształconą śpiewaczką operową, jak i pasjonatką teologii. Kochała swe obie profesje, które nie należały do łatwych. Absolwentka klasy śpiewu w konserwatorium norymberskim czuła się na deskach scenicznych jak ryba w wodzie, lecz zdecydowała się ostatecznie podjąć pracę duszpasterską w Kościele pomorskim i to w czasach nazistowskiej dyktatury. Urodzona w rodzinie pastorskiej, Annemarie wędrowała wraz z rodzicami i rodzeństwem do

miejsz postugi ojca, ks. Carla Wintera, duszpasterza środowisk robotniczych Westfalii, potem dyrektora seminarium kaznodziejskiego w Soest.

Wykształcenie średnie, zakończone egzaminem dojrzałości, otwierało dziewczętom drogę ku studiom wyższym, które od niecałych dwóch dziesięcioleci dostępne były dla kobiet także na terenach Rzeszy Niemieckiej (1908). Decyzja

o wyborze kierunku studiów ucieszyła rodziców bardzo, choć niejasna pozostawała odpowiedź na pytanie: jakie szanse i trudności wiążą się ostatecznie ze studiami teologicznymi kobiet i ich pracą w Kościele. Były to kwestie, które pozostają w znacznej mierze aktualne do dziś.

Pierwszy przystanek na drodze akademickiej edukacji Annemarie Winter stanowiła Wyższa Szkoła Ewangelicka w Bethel, dzisiejszej dzielnicy Bielefeldu. Następnymi okazały się Berlin i Erlangen. Berlińskie lata studiów (1932–1933) należały do bardzo

¹ Opracowałam na podstawie własnych badań archiwalnych, kontaktów z rodziną Annemarie Winter i jej bratem, ks. Friedrichem Winterem z Berlina, znanym i cenionym badaczem historii Kościoła, któremu dziękuję za pozwolenie opublikowania zdjęć jego starszej siostry.

trudnych. Rozgorzała do czerwoności rzeczywistość mentalna Republiki Weimarskiej bardzo dynamicznie zaczęła nabierać brunatnych barw. Studia teologiczne należały w tamtym okresie do najbardziej narażonych na zakażenie demonami nazizmu – wykładowcy uniwersyteccy nie stronili od poglądów zbieżnych z hitlerowskim ruchem, często go wspierając, ulegali złudzeniom, że obietnice nazistów dadzą się pogodzić z ewangelickim wyznaniem. Trzeba było mieć mocno ukształtowane poglądy i silny kręgosłup moralny, aby nie ulec wszechobecnej, także w kręgach kościelnych, propagandzie. Z tego powodu w życiu Annemarie Winter wzięły prawdopodobnie górę tęsknoty i marzenia artystyczne. Po bardzo udanym pierwszym egzaminie kościelnym (1935), uprawniającym do nauczania religii, młoda adeptka zmieniła swe plany i rozpoczęła studia muzyczne. Zależność finansowa od rodziców, którzy niedawno przeprowadzili się na połozone, na zachód od Odry, Pomorze Przednie, stanowiła dla Annemarie wyrzut sumienia, choć to właśnie oni namawiali ją do rozwijania talentów artystycznych. Czasem udało się znaleźć możliwość łączenia obu umiejętności – Annemarie była uzdolnioną organistką, prowadziła chór w jednej z norymberskich parafii, lecz nadal nie była przeko-

nana, co jest dla niej właściwe, choć w ten sposób zarabiała, na swe, zawsze skromne utrzymanie. Powrót do Berlina i próby znalezienia stałej pracy w teatrach berlińskich spetzły na niczym: stałego angażu nie było. Ostatecznie Annemarie Winter zdecydowała się związać swą przyszłość z Kościołem i wiosną 1937 r. złożyła podanie o przyjęcie do służby w Pomorskiej Prowincji Kościelnej, której terytorium rozpościerało się od Stralsundu, przez Szczecin aż po Słupsk. Polecono jej się udać do Szczecina i rozpocząć pracę w biurze Ewangelickiej Pomocy Kobiet, a potem konsystorza. Trudności sprawiło jej przestawienie się z pracy dorywczej i artystycznej na szarą biurową codzienność. Ale i dla samych zatrudnionych w tej instytucji mężczyzn pojawiła się nieznana do tej pory w kontekstach kościelnych relacja – kobieta jako wykształcony teolog, jako współpracownica na „Bożej niwie”. Tak rozpoczęła się obecność Annemarie w środowiskach Szczecina, potem całego Pomorza Zachodniego. Jeździła z wykładami, prowadziła godziny biblijne, nauczanie confirmacyjne, zapraszano ją do różnych miejscowości. Najczęściej można było Annemarie Winter spotkać w okolicach Białogardu i Słupska. Poruszając się zawsze na rowerze, jeździ do chorych

i cierpiących, rozmawia z nimi, stara się nieść pociechę.

W latach trzydziestych ubiegłego wieku kobiet teologów pracujących na Pomorzu można było policzyć na palcach jednej ręki. Zachowane w tej kwestii dokumenty archiwalne, nie pozostawiają złudzeń, że nie nadszedł jeszcze ich czas.

Zaangażowanie duszpasterskie Annemarie Winter zostało dostrzeżone przez przełożonych i na krótko przed wybuchem działań wojennych w 1939 r. udało się zdać z wyróżnieniem drugi egzamin kościelny. Skierowano ją do pracy jako pomoc duszpasterską do parafii w Głównych nieopodal Słupska. Proboszczem był tam wówczas ks. Johannes Bartelt (1901-1983), człowiek znany ze swoich ostrożnie mówiąc, antynazistowskich poglądów. Częste absencje przełożonego, związane były nie tylko z trawiącą go chorobą serca, lecz przede wszystkim z pracą na rzecz Kościoła Wyznającego (*Bekennende Kirche*), wewnątrzkościelnej opozycji, która za wszelką cenę starała się zminimalizować negatywne skutki nazizmu na życie kościelne i parafialne. Proboszcz pozostawił swej podopiecznej pole działania, które było dla niej wyzwaniem, ale z tej próby wychodziła zwycięsko. Ludzie się przyzwyczaili, że współpracowniczką proboszcza i wikariuszką jest kobieta. Wszystko zaczęło

się dobrze układać, Annemarie zapoznała swego narzeczonego – także teologa Heinza Junhke ze Szczecinka. Potajemnie się zaręczyli, a ślub planowali, gdy Heinz wróci z frontu. Los jednak chciał inaczej – narzeczoną zginął w Rosji w 1942.

Smutek i żałoba, lecz także potrzeba nowej pracy zadecydowały, że Annemarie poprosiła o samodzielne duszpasterskie stanowisko, jako zastępczyni proboszcza w Zagórzycy. Jak wielu innych duchownych walczył na froncie wschodnim, a innych duchownych nie było.

Wojna to czas samotnych kobiet – także w urzędzie duchownym – rozumianym po ewangelicku. Takimi też okazały się następne lata pracy Annemarie Winter na Pomorzu. Wprowadzono ją w urząd wg formularza błogosławieństwa (*Einsegnung*), o ordynacji nie wspomniano, lecz powierzono jako wikariuszce wszystkie zadania wynikające z pełni urzędu duchownego, przy zachowaniu siedemdziesięciu procent uposażenia (!) księdza.

W Zagórzycy rozgorzał na początku 1943 r. spór w kwestii ubioru, w jakim Annemarie powinna pojawiać się na nabożeństwie. Znani ze swego, bardziej niż tradycyjnego nastawienia, parafianie sprzeciwili się temu, że kobieta ośmiela się nałożyć togę, która przystoi tylko

pastorowi – mężczyźnie. Decyzją superintendenta stąpskiego, ks. Gehrke, który konsultował sprawę aż ze Szczecinem, Annemarie przywdziewała togę i tak już zostało. Zastępczyni proboszcza, poruszała się po wiejskich drogach i typowych pomorskich wertepach na swoim niezastąpionym rowerze, który ratował ją wiele razy, gdy trzeba było dotrzeć na nabożeństwo, mimo, że parafia posiadała motocykl. Wraz z przedłużaniem się wojny nie było szansy na przydział paliwa, niezbędnego w innych miejscach. Rolnicy przyzwyczaili się, że po Pannie Pastor, trzeba pojechać furmanką.

Z fotografii spogląda na mnie młoda kobieta o głębi, którą mogę pojąć jedynie, gdy po raz kolejny przeczytam jej notatki i listy do rodziny, które przetrwały wojnę. Ona właśnie nadawała strukturę ówczesnej codzienności, a zbliżający się front, daleki jeszcze od Pomorza, przywodził na myśl ewentualną ewakuację „[...] Rozpatrując wszystko z perspektywy życia wewnętrznego, mam jasność, że zostanę przy parafii. Przyjdzie mi, w zależności od okoliczności, przetrwać razem z tymi, którzy zostaną. Jestem często w życiu sam na sam z Bogiem i tak będzie pewnie w umieraniu. Nie wątpię, że Bóg może mnie ustrzec, gdyby chciał. Ale nie odważę się Go o to prosić. W czym różnimy się od

innych? Tylko o jedno proszę, żeby nie cierpieć bydlęcego losu, lecz móc umrzeć składając świadectwo o Nim”.

Jedna z profetycznych notatek Annemarie, których lektura kieruje mnie ku słowom z Listu do Hebrajczyków 13,7 „Pamiętajcie na wodzów waszych, którzy głosili wam Słowo Boże, a rozpatrując koniec ich życia naśladujcie ich wiarę”.

To właśnie wojna uczyniła początek obecności kobiet w życiu wspólnot ewangelickich jako ich duszpasterzy i duchowych liderek. Z tej perspektywy spoglądając na ‘koniec życia’ Annemarie Winter, można ją nazwać nauczycielką wiary. Z relacji świadków wiemy, jak wyglądały ostatnie miesiące posługi duszpasterskiej tej niezwyklej kobiety.

Rosjanie zajęli wieś Zagórzycza dokładnie 8 marca 1945 r. ok. g. 15.00. Żołnierze pojawili się na plebanii a ich konsternacja była nie do opisania – kobieta duchownym! Zostawiono ją w spokoju, choć wiadomo, że we wsi trwały gwałty i rabunki.

Za trzy dni, 11 marca 1945 grupa kobiet pod wodzą ks. Annemarie Winter podjęta próbę przedarcia się do Stąpska i połączenia się z innymi uciekinierami. Grupę tą zaaresztowano i przekazano do obozu przejściowego w Chojnicach a potem w Działdowie. W kwietniu 1945 r. dotarli z innymi transportami do

Korkino, ostatecznie zamieszkując w obozie Kopejsko, w pobliżu Czelabińska za Uralem. Jediną osobą duchowną w łagrze, w którym osadzono kilkaset kobiet wywiezionych z terenów Pomorza i Prus Wschodnich, była Annemarie Winter. Mimo fizycznego wycieńczenia, pracowała na tyle, na ile mogła. Organizowała refleksje biblijne, nabożeństwa, które wspierały tą społeczność, w której każdej nocy odchodziło kilka osób. Ostatnie z takich spotkań miało miejsce 2 września 1945 r. Skrajnie wyczerpana, Annemarie Winter umarła w kilka dni później.

Wieści o śmierci Annemarie dotarły do

rodziny i dawnych parafian w kilka miesięcy później. Wspominały ją także byłe więźniarki i to przede wszystkim im zawdzięczamy świadectwo o jej służbie w ostatnich miesiącach życia. Pochowano ją w masowym grobie w pobliżu łagru, gdzie służyła potrzebującym do końca, dając o „Nim świadectwo”.

Małgorzata Grzywacz

Promocja książki historycznej

W czwartek 20 stycznia w Centrum Parafialnym odbyło się spotkanie poświęcone promocji książki naukowej „Kościoły luterańskie na ziemiach polskich (XVI-XX w.)”, wydanej w oficynie Adam Marszałek w Toruniu w 2012 r. (w praktyce dotarła ona do Poznania po połowie ro-

ku ubiegłego). W promocji uczestniczyli przedstawiciele toruńskiego środowiska historycznego – redaktor naukowy publikacji dr hab. prof. UMK Jarosław Kłaczek oraz jeden ze współautorów, prof. dr hab. Jacek Wojaczka. Obaj panowie są autorami i redaktorami szeregu książek i artykułów o tematyce protestanckiej, przy czym profesor Kłaczek specjalizuje się w historii XX stulecia, a profesor Wojaczka w dziejach nowożytnych. Prof. J. Wojaczka jest dyrekto-

rem, a prof. J. Kłaczek wicedyrektorem Instytutu Historii i Archiwistyki Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Wśród uczestników niemal dwugodzinnego spotkania znalazły się osoby spoza parafii, w tym przedstawiciele poznańskiego środowiska akademickiego.

Prof. Jarosław Kłaczek przedstawił założenia metodyczne pracy, natomiast prof. Jacek Wojaczka skupił się na szerokim omówieniu swego wstępnego rozdziału o luteranach na ziemiach koronnych w czasach I Rzeczypospolitej. Wystąpienia wywołały dyskusję na temat stanu badań i możliwości dostępu do źródeł naukowych oraz potrzeby ich udostępniania badaczom, a także nad założeniami programowymi książki. „Kościoły luterzańskie” są dziełem kilkunastu autorów z krajowych ośrodków naukowych. Edycja została podzielona na trzy tomy o jednakowych okładkach, liczące łącznie prawie 1000 stron: „W czasach Rzeczypospolitej Obojga Narodów”, „Pod zaborami i obcym panowaniem”, „W ramach Rzeczypospolitej, państw ościennych i na emigracji”. Oprócz opracowań o charakterze stricte chronologicznym, rozdziały monograficzne poświęcono m. in. architekturze kościelnej, literaturze religijnej i stowarzyszeniom ewangelickim, zaś dołączone kalendarium zostało doprowadzone aż do roku 2012. Orienta-

cję w zawartości ułatwiają indeksy osobowe. W polskiej literaturze naukowej jest to właściwie pierwsze ujęcie tematu skupiające się na luteranizmie, a nie na całym ruchu protestanckim, jak np. w „Zarysie dziejów Reformacji w Polsce” hr. Waleriana Krasińskiego (Warszawa 1903–1905, wznowienie 1986), choć w tomie trzecim toruńskiej publikacji znalazło się miejsce również na omówienie działalności Kościołów ewangelicko-unijnych na terenie zaboru pruskiego i w II Rzeczypospolitej. Ze strony niemieckiej imponującą, lecz subiektywną próbę przedstawienia dziejów Kościoła Ewangelicko-augsburskiego podjął w 1964 r. ks. Eduard Eißel, co rozwinął w dalszych publikacjach, zawierających biogramy duchownych i opracowanie historii poszczególnych parafii. W prezentowanej publikacji spora liczba autorów sprawia, że tekst odbiera się w sposób dość zróżnicowany i obok opracowań wyczerpujących temat, a takich jest zdecydowana większość, spotyka się parę, które wydają się mniej udane – to jednak wymagałoby długiej i szczegółowej recenzji. Na pewno nie zaszkodziłby indeks nazw geograficznych i większa ilość ilustracji, zaś od strony czysto technicznej – szersze marginesy wewnętrzne. Generalnie, praca sprawia imponujące wrażenie i bez wątpienia

DZIECIOM

winna się znaleźć nie tylko w bibliotekach naukowych i parafialnych, ale także w posiadaniu szerokiego grona osób zainteresowanych dziejami kościelnymi i historią Polski. Zaznaczyć się godzi, że mimo znacznej objętości, tematyka badawcza z pewnością nie została jeszcze wyczerpana – czytelnik ma prawo się upomnieć o opracowanie w przyszłości zagadnień takich, jak sztuka religijna w służbie kościołów protestanckich (nie tylko budownictwo sakralne), muzyka, studia i poglądy teologiczne. Potrzebna jest ponadto historia dzisiejszych ziem polskich, nie wchodzących w czasach nowożytnych w skład Rzeczypospolitej,

ale za to wywierających wpływ na kształt polskiego luteranizmu czy szerzej luteranizmu w Polsce – przede wszystkim całego Śląska i Pomorza Zachodniego. Już teraz jednak, lekturę szczerze polecam. Książkę można nabyć w korzystnej cenie na parafialnym stoisku z wydawnictwami oraz w niektórych poznańskich księgarniach naukowych.

Jerzy Domastowski

DZIECIOM

przygotowała Anna Boruta-Bisok

To niesprawiedliwe

Na pewno zdarzyło Ci się już nieraz doświadczyć *niesprawiedliwości*. To nieprzyjemne uczucie. Jesteś wtedy smutny i zły. Nie rozumiesz, dlaczego ktoś potraktował Cię inaczej, niż tego oczekiwałeś.

– *Dlaczego moja siostra dostaje większe kieszonkowe ode mnie? To nie fair, że on może, a ja nie...*

To niesprawiedliwe, że dostałem uwagę, to Olek gadał na lekcji, nie ja.

Bywa też i tak, że to co uważasz za niesprawiedliwe, jest efektem tego, co zrobiłeś. Niewłaściwe postępowanie ma swoje konsekwencje.

– *To niesprawiedliwe, że nie mogę dziś grać na komputerze. To chyba nic złego, że przez cały tydzień nie odrabiałem zadań domowych?*

"Gdyż i _____ raz za _____ cierpiat, _____
_____ za niesprawiedliwych, aby was _____
_____ do _____."

___ List Ap.Piotra ___, ___

Wyrazy i cyfry z nawiasu wpisz we właściwe miejsca. (grzechy, Boga, sprawiedliwy, Chrystus, przyprowadzić, 18, 1, 3)

Jezus wiele razy był niesłusznie oskarżany. Przypomnij sobie i poszukaj w Nowym Testamencie, w jaki sposób reagował: co mówił i robił, gdy był niesprawiedliwie traktowany. Np: Ew. Mateusza 6, 47-75.

- Czy sprawiedliwe było to, że Pan Jezus ...
- ... został zdradzony przez swojego ucznia?
- ... Piotr – chyba najbliższa Mu osoba, dwukrotnie zaprzeczył przed innymi ludźmi, że Go zna.
- ... był aresztowany, chociaż nic złego nie zrobił?
- ... był oskarżany, a dwóch fałszywych świadków kłamało w sądzie przeciwko Niemu?
- ... był bity, biczowany, opluwany i wyśmiewany przez żołnierzy.
- ... został skazany na karę śmierci przez ukrzyżowanie na krzyżu?

Jezus nigdy nie zrobił, nie pomyślał i nie powiedział nic złego. Był sprawiedliwy. My robimy wiele złych rzeczy, czyli grzeszymy. Jesteśmy niesprawiedliwi w Bożych oczach. Ponieważ Jezus Cię kocha i jesteś ważny dla Niego. On stanął w Twojej obronie. Został ukarany zamiast Ciebie, byś w Bożych oczach mógł być sprawiedliwy.

Drogi Panie Jezus, dziękuję Ci, że cierpiełeś i umarłeś dla mnie. Proszę, bądź ze mną na każdym kroku i dodawaj mądrości. Amen.

Sprawozdanie Proboszcza

Prezentowane sprawozdanie Proboszcza z życia Parafii obejmuje okres od 27.04.-31.12.2013 r. Powyższe zawężenie wynika z faktu objęcia przez mnie służby proboszcza tutejszej Parafii w dniu 27.04.2013 r.

Rok 2013 przebiegał pod biblijnym hasłem z Listu do Hebrajczyków 13,14: *nie mamy tu miasta trwałego, ale tego przyszłego szukamy*. Te słowa przypominały nam, iż jako ludzie wiary jesteśmy nieustannie w drodze. Zmierzamy ku Temu co przed nami, a co będzie nam dane w pełni osiągnąć w Bożym Królestwie. Apostolskie słowa wskazywały nam zatem na pewną dynamikę, proces, w którym uczestniczymy i który mobilizuje nas do aktywności. Naszą przyszłość zarówno tą doczesną, jak i wieczną kreujemy w terażniejszości. I to apostolskie wezwanie dotyczy duchowego życia jednostek, jak i życia wspólnotowego, zborowego. Jako Kościół Chrystusowy nie jesteśmy zainteresowani przeszłością, historią, bo to jest za nimi, lecz wyciągając właściwą naukę z przeszłości winniśmy koncentrować się na przyszłości, na tym co razem jako wspólnota wiary możemy osiągnąć. Stąd spoglądając na miniony rok możemy powiedzieć, że był to błogostawiony rok dla całego naszego Kościoła, jak i naszej Parafii.

W lutym ubiegłego roku Wyborcze Zgromadzenie Parafialne dokonało wyboru proboszcza Parafii. Przy tej okazji chciałbym ponownie podziękować za obdarzenie mnie zaufaniem oraz powierzenie służby Proboszcza w poznańskiej parafii. Dokonany wybór odczytuję również jako Boże powołanie dlatego moją służbę powierzam Bożej łaskawości i prowadzeniu i proszę Was o duchowe oraz modlitewne wsparcie. W minionym roku nastąpiły zasadnicze zamiany personalne. Wraz z moim wprowadzeniem w urząd proboszcza parafii, administrowanie parafią zakończył bp Marcin Hintz. Z dniem 8 maja praktykantka p. Marta Zachraj, która prowadziła w parafii lekcje religii dla uczniów szkoły podstawowej oraz szkółki niedzielne decyzją Biskupa Kościoła została przeniesiona do Parafii w Piszcu. Natomiast dotychczasowy wikariusz ks. Wojciech Płoszek zakończył swoją służbę w naszej parafii w dniu 8 czerwca i został przeniesiony do parafii w Ostródzie. Mimo tych zmian personalnych życie zborowe nie uległo zubożeniu.

1. Nabożeństwa

W prezentowanym okresie sprawozdawczym nabożeństwa odbywały się regularnie

w każdą niedzielę oraz w święta. Zgodnie z uchwałą Zgromadzenia Parafialnego z dnia 23.11.2013 r. nabożeństwa spowiednio-komunijne odbywają się w każdą pierwszą i третią niedzielę miesiąca. Niezwykle raduje fakt, że wśród parafian istnieje potrzeba częstszego przystępowania do Stołu Pańskiego. W okresie pasyjnym i adwentowym odbywały się nabożeństwa słowa w każdą środę tygodnia o godz. 18.00. W filitach we Wrześni i Gnieźnie nabożeństwa odbywają się raz w miesiącu, ponadto we Wrześni odprawiane są nabożeństwa w Wielkanoc oraz 1. Święto Narodzenia Pańskiego. W ubiegłym roku obchodziliśmy ważne dla Zboru uroczystości.

W dniu 23 marca – w pierwszą rocznicę śmierci ks. seniora Tadeusza Raszyka przeżywaliśmy w Parafii spotkanie modlitewne, któremu przewodniczył Biskup Diecezji. W modlitewnym wspomnieniu uczestniczyli bliscy księdza Raszyka, goście ekumeniczni, członkowie Rady Parafialnej oraz parafianie. W sobotę 27.04. odbyła się wspominana już uroczystość wprowadzenia w urząd Proboszcza. W pierwszy dzień Świąt Zestania Ducha Św. przeżywaliśmy uroczystość Konfirmacji, do której przystąpiło 2 konfirmantów, zaś w niedzielę 15 września obchodziliśmy 9. rocznicę poświęcenia naszego Kościoła i Centrum Parafialnego. W nabożeństwie udział wzięł biskup Diecezji Warszawskiej ks. Jan Cieślar z Matżonką, która uświetniła nabożeństwo swoim śpiewem. Ponadto w prezentowanym okresie zostały odprawione dwa nabożeństwa rodzinne: z okazji Dnia Dziecka, podczas którego przeżywaliśmy Święto Parafialne oraz w 4 niedzielę Adwentu. Po nabożeństwie odbyło się przedstawienie gwiazdkowe w wykonaniu naszych dzieci. Przedstawienie reżyserowały i przygotowały Anna Kotas i Jolanta Hass. Od grudnia ubiegłego roku młodzież naszej Parafii prowadzi Kawiarenkę Parafialną, w każdą pierwszą i третią niedzielę miesiąca. Za drobną opłatą można skorzystać z domowych wypieków oraz kawy i herbaty. Zebrane środki przeznaczone są na działalność młodzieżową.

W ubiegłym roku do Parafii zostało wpisanych 12 osób, w tym 4 poprzez akt konwersji, 6 z powodu zmiany miejsca zamieszkania, oraz dwoje dzieci przez Chrzest Św. Siedem osób zostało wyrejestrowanych w tym 4 zgony oraz 3 parafian zmieniło miejsce zamieszkania. Aktualnie nasza Parafia liczy 242 osoby w tym 3 osoby wyznania ewangelicko-reformowanego. Ponadto odbyły się dwa śluby kościelne, w tym jeden zewnętrzny. Pozostając przy danych statystycznych należy odnotować wyraźnie spadkową ofiarność. Średnia ofiarność podczas niedzielnych kolekt kształtuje się na poziomie 1,50 zł. To budzi niepokój. Poczucie odpowiedzialności za Zbór wyraża

się również w ofiarności. Obecnie Parafia posiada ustabilizowaną sytuację, lecz nie możemy mieć pewności czy sytuacja nie zmieni w dalszych latach. Optacanie obo-
wiązkowych składek kościelnych nie zwalania ze składania ofiar po nabożeństwie. Niech pozytywnym przykładem będą nasi parafianie z filiatów, gdzie niejednokrotnie ofiara po nabożeństwie bywa zbliżona lub przewyższa ofiary z Poznania. Dodam, że podczas nabożeństw we filiach uczestniczy ok 6-8 osób.

2. Życie parafialne

W prezentowanym okresie sprawozdawczym regularnie w każdą pierwszą sobotę miesiąca prowadzone są spotkania biblijne. Uczestniczy w nich średnio ok. 15 osób. Odnotowania wymaga fakt, że w spotkaniach biblijnych uczestniczą studenci, mał-
żeństwa, osoby stosunkowo młode.

W każdy wtorek miesiąca poza okresem wakacyjnym odbywają się spotkania dla studentów oraz młodzieży pracującej. Grupa liczy ok. 10 osób. W większości są to osoby spoza Poznania (m.in. z Ustronia, Jaworza, Kalisza, Pity, Krzyża) które podję-
ły studia w Poznaniu. Jest to grupa mocno zaangażowana w życie zborowe. W ra-
mach grupy organizowane są wyjazdy integracyjne, rekolekcyjne. W ubiegłym roku wyjechaliśmy na kilka dni do Maciejewa zaś początkiem grudnia uczestniczyliśmy w rekolekcjach adwentowych w Parafii w Kaliszu. Przeżywaliliśmy wspólnie spotka-
nie wigilijne, w którym uczestniczyli zarówno studenci, jak i młodzież licealna. Po-
nadto młodzież włączyła się w akcję porządkowania naszej kwatery ewangelickiej na Cmentarzu Miłostowskim. Przy tej okazji należy podkreślić, iż wzorem lat ubiegłych także i w tym roku grupa studencka przygotowała przedstawienie z cyklu Ekume-
niczni Świadkowie Wiary w ramach dorocznego Święta Biblii.

Regularnie odbywały się spotkania dla osób zainteresowanych nauką naszego ko-
ścioła. Biorą w nich udział także osoby, które przygotowują się do konwersji. W prezentowanym okresie aktu wstąpienia do naszego Kościoła dokonały 4 osoby. Na chwilę obecną w spotkaniach uczestniczy grupa od 8-10 osób. Minimalny okres przygotowania do konwersji trwa jeden rok. Osoba wyrażająca wolę wstąpienia do naszego Kościoła po kursie odbywa rozmowę z członkami Rady Parafialnej.

W naszej Parafii działa Chór parafialny, którym kieruje Małgorzata Raszyk – Kop-
czyńska. Próby odbywały się regularnie w każdy czwartek tygodnia. Chór uczestni-
czył podczas wszystkich uroczystych nabożeństw organizowanych w naszej Parafii. Ponadto wzięt udział w nabożeństwie ordynacyjnym Diakon Izabeli Sikory, uczest-

niczył w Diecezjalnym Zjeździe Chórów w Sopocie, wystąpił podczas centralnego nabożeństwa ekumenicznego w ramach Święta Biblii w Katedrze Poznańskiej. Osoby, które lubią śpiewać serdecznie zapraszamy do przystąpienia do naszego Chóru Parafialnego.

Od grudnia ubiegłego roku w każdą pierwszą środę miesiąca spotyka się Koło Seniorów. W spotkaniach uczestniczy ok. 20 seniorów. Bardzo zależy mi na tym, aby tego rodzaju aktywność parafialna mogła się rozwijać i wzmacniać. Moim życzeniem jest, aby w ramach Koła Seniorów ukonstytuowały się grupy 2-3 osób, które podejmą się systematycznych odwiedzin naszych parafian w domach, szpitalach. Chciałbym, aby spotkania seniorów były wspólnym czasem przeżywania radosnych chwil jak urodziny, jubileusze, aby dawały przestrzeń do dzielenia się przemyśleniami, doświadczeniami. W ramach spotkań będą się odbywać prelekcje dotyczące profilaktyki zdrowotnej, rehabilitacyjnej, ratunkowej. Jest to także miejsce, aby prezentować inne interesujące zagadnienia.

W styczniu bieżącego roku reaktywowano spotkania Koła Pań. Odbywają się raz w miesiącu w piątki. Życzę Paniom wiele Bożego błogostawieństwa i mam nadzieję, że z Bożą pomocą i te spotkania staną się źródłem rozwoju i wzajemnego wzmacniania oraz budowania się w wierze oraz służbie parafialnej.

W prezentowanym okresie sprawozdawczym prowadzone były lekcje religii dla wszystkich rodzajów szkół: grupa przedszkolna, szkoła podstawowa, gimnazjum, liceum. Przy naszej Parafii funkcjonuje Międzyszkolny Punkt Katechetyczny, w którym zarejestrowanych jest 28 dzieci. Ze względu na wspomniane wcześniej zmiany personalne zaistniała konieczność reorganizacji nauczania kościelnego w Parafii. Zgodnie z uchwałą Rady Parafialnej szkoły niedzielne oraz lekcje dla klas 1 i 2 prowadzi Pastorowa Anna Kotas, zaś pozostałe klasy prowadzi Proboszcz. Ten stan trwać będzie do końca roku szkolnego. We wrześniu tego roku powróci z urlopu wychowawczego katechetka Anna Bisok, która przejmie nauczanie katechetyczne w klasach szkoły podstawowej. Nie ukrywam, że oczekuję powrotu Pani Bisok, dzięki czemu będę mógł zostać zwolniony z części nauczania kościelnego. Muszę wyznać, że pogodzenie pracy katechetycznej, duszpasterskiej, homiletycznej z mocno rozbudowaną w naszej Parafii działalnością administracyjną jest znacznym obciążeniem i niewątpliwie przekłada się ona na działalność stricte duszpasterską.

Podobnie jak w poprzednich latach, także i w roku ubiegłym uczniowie przystąpili

do Ogólnopolskiego Konkursu Biblijnego Sola Scriptura. Z wielką radością informuję, że czworo naszych uczniów zakwalifikowało się do finału, który odbędzie się 22 marca w Bielsku-Białej, a są to: Kuba Kopczyński, Maciej Inerowicz, Laura Kopczyńska i Maja Semller.

W Parafii regularnie wydawany jest **Informator Parafialny**. Od września ubiegłego roku wydawany jest w nowej szacie graficznej, dzięki czemu stał się bardziej atrakcyjny. Informator redagowany jest przez Pastorową Halinę Raszyk, zaś autorami artykułów zamieszczanych w Informatorze są nasi Parafianie. W tym miejscu serdecznie dziękuję zespołowi redakcyjnemu, grafikowi p. Hannie Pałac oraz wszystkim autorom za trud wnoszony w redagowanie i wydawanie naszego biuletynu parafialnego.

Od września ubiegłego roku rozpoczęłam odwiedziny domowe naszych Parafian. Niestety ze względu na ograniczenia czasowe oraz nieznamość topografii Poznania i okolicznych miejscowości ilość odwiedzanych domostw jest znacznie mniejsza niż bym sobie tego życzyła. Stąd proszę o cierpliwość i wyrozumiałość. Jednocześnie powtórzę swój apel o pomoc w tej służbie.

W ramach powszechnego kapłaństwa, które wszyscy spełniamy wpisuje się służba odwiedzinowa, duszpasterstwo prowadzone przez świeckich. Ufam, że wspólnymi siłami uda się nam wypełnić i ten obszar naszego zborowego zaangażowania.

Warto również dodać, że naszą Parafię regularnie odwiedzają grupy przedszkolne, szkolne zarówno z Poznania jak i okolicznych miejscowości. Jest to doskonała okazja do promocji naszego Kościoła, jak i samej Parafii.

3. Diakonia

W ramach działalności diakonijnej prowadzona jest w naszej Parafii Stacja Diakonijna. Zatrudniona jest pielęgniarka p. Arleta Białas, która pełni dyżur w każdą niedzielę oraz każdy wtorek w godzinach od 9-13.00. W ramach stacji diakonijnej można skorzystać z podstawowych zabiegów pielęgniarstwa, porad lekarskich, siłowni. Organizujemy wizyty domowe, transport na wizyty lekarskie, rehabilitacyjne a także na nabożeństwa. Prowadzona jest również wypożyczalnia sprzętu rehabilitacyjnego. W minionym roku udało się nam pozyskać z Niemiec znaczną ilość sprzętu rehabilitacyjnego. I tak dysponujemy 9 elektrycznymi łózkami rehabilitacyjnymi, 20 wózkami inwalidzkimi, 20 balkonikami, 3 fotelami geriatrycznymi, krzesłami toaletowymi. Parafia zakupiła 5 materacy przeciwodłęzynowych. Przy tej okazji zwracam się

z prośbą o rozpropagowanie pośród Waszych rodzin, znajomych informacji o naszej wypożyczalni sprzętu rehabilitacyjnego. Dla naszych parafian sprzęt wydawany jest darmowo. Natomiast dla osób z zewnątrz pobierana będzie opłata w celu pokrycia kosztów konserwacji i utrzymania sprzętu. W ramach Diakonii udzielana jest również pomoc finansowa przy zakupie lekarstw. Organizowane są paczki żywnościowe według potrzeb paczki dla seniorów.

4. Kontakty zagraniczne i partnerstwa

Parafia posiada partnerstwo z parafią ewangelicko-reformowaną w Amsterdamie oraz z Kościołem lądowym w Hanowerze. Delegaci naszych zagranicznych partnerów złożyli nam wizytę podczas uroczystości wprowadzenia w urząd Proboszcza. Zaś w lipcu ubiegłego roku delegacja z naszej Parafii wzięła udział w wprowadzeniu w urząd proboszcza partnerskiej parafii w Amsterdamie. Zaś w ostatnich dniach października delegacja uczestniczyła w uroczystości wprowadzenia w urząd superintendenta Kościoła lądowego w Hanowerze. Podczas tego pobytu miałem okazję porozmawiać z partnerem niemieckim na temat dalszej naszej współpracy, jej kształcie i wymiarze.

5. Ekumenia

Nasza Parafia jest silnie zaangażowana w działalność ekumeniczną w naszym mieście. W ubiegłym roku uczestniczyłem w spotkaniach Poznańskiego Oddziału Polskiej Rady Ekumenicznej. Co miesiąc odbywają się posiedzenia Poznańskiej Grupy Ekumenicznej. W minionym roku po raz XII PGE zorganizowała Ekumeniczne Święto Biblii. W jego ramach nasza Parafia przygotowała przedstawienie Świadkowie Wiary. Chór parafialny wziął udział w nabożeństwie centralnym. Wygłosiłem kazanie podczas nabożeństwa w parafii rzymskokatolickiej Św. Wojciecha. Nie należy pominąć milczeniem udziału Parafii, jak i ks. Wojciecha Płoszka podczas nabożeństw organizowanych w ramach oktawy modlitw o Jedność Chrześcijan.

W dniu 2 listopada 2013 r. na dawnym cmentarzu ewangelickim w Bucharzewie odbyło się ekumeniczne nabożeństwo z udziałem członków Akademickiego Klubu Seniora. Warto podkreślić, że członkowie klubu ufundowali z własnych środków pomnik poświęcony ks. Tadeuszowi Raszykowi.

6. Inne

W prezentowanym okresie sprawozdawczym uczestniczyłem w dwóch rozprawach przed Komisją Regulacyjną w Warszawie. W ubiegłym roku na mocy orzeczenia

Komisji Parafia otrzymała 9 działek budowlanych w Obrzycku jako rekompensatę za zajęte mienie.

W dniach 21–22 września gościliśmy w naszej parafii chór z Parafii Ewangelickiej w Wiśle Centrum. Chórzyści wzięli udział w niedzielnym nabożeństwie, zaś po nabożeństwie wykonali koncert pieśni religijnej. Ponadto w sobotę 21 grudnia odbył się koncert adwentowy Zespołu renesansowych fletów poprzecznych. Koncert zgromadził około 80 uczestników.

W dniach 27–29.09 odbyła się wycieczka parafialna. Tym razem udaliśmy się na Mazury, gdzie mieliśmy okazję zwiedzić parafię w Mikołajkach oraz Ostródzie.

W dniu 26 października grono młodzieży, parafian podjęto się akcji porządkowania naszej kwatery na Cmentarzu Miłostowskim. Dzięki wspólnemu zaangażowaniu udało się nam gruntownie uporządkować teren. W tym miejscu z serca dziękuję wszystkim osobom, które zechciały odpowiedzieć na nasz apel. Wiosną tego roku będę zwracał się z prośbą o ponowne porządkowanie naszej kwatery. Przy tej okazji należy dodać, że zarządca Cmentarza wykonał przycinkę drzewostanu, krzewów, koszenie trawy. Ponadto została wybrukowana aleja do naszej kwatery.

W roku bieżącym przystąpimy do położenia kostki brukowej na wewnętrznych alejach kwatery. Koszt tego przedsięwzięcia weźmie na siebie Parafia.

W dniu 8 listopada 2013 r. odbył się w naszej Parafii Synod Diecezji Pomorsko–Wielkopolskiej.

Dnia 16 listopada odbył się w naszej parafii Ekumeniczny Panel dyskusyjny poświęcony zagadnieniu soteriologii pt.: *Trzy kolory nieba* z udziałem przedstawicielki gminy Żydowskiej p. Alicji Kobus, duchownego rzymskokatolickiego dra Mirostawa Tykfera oraz doktora teologii ewangelickiej w ChAT Jerzego Sojki. W spotkaniu udział wzięło około 40 osób zarówno z naszej Parafii jak i z zewnątrz.

Od września ubiegłego roku jestem uczestnikiem Kursu Supervizji organizowanym przez CME, SKiK oraz Międzynarodowe Stowarzyszenie Psychologii Pastoralnej i Duszpasterstwa.

Drogi Zborze!

Spoglądając na miniony rok i reflektujący wszystko to, co przeżywaliśmy chciałbym podziękować przede wszystkim Panu Bogu za Jego błogostawieństwa, jakie nam wyświadczał. Chciałbym również wyrazić słowa wdzięczności Wam wszystkim, którzy przykładacie rękę do pracy na rzecz Królestwa Bożego: członkom Rady Parafialnej, Komisji Rewizyjnej, Chórowi Parafialnemu, członkiniom Koła Pań, Kołu Seniorów, młodzieży, pracownikom etatowym, wolontariuszom należącym i nie należącym do naszej Parafii, uczestnikom nabożeństw, wszystkim życzliwym naszej działalności za Wasz udział w pracy dla Królestwa Bożego. Dziękuję Wam drogi Zborze, za Wasze zaangażowanie. Dziękuję za każde dobre i życzliwe słowo, dziękuję za pomocną dłoń, modlitwy. Dziękuję również za słowa krytyki, jeśli płyną one z życzliwego i szczerzego serca przyjmuję je z pokorą.

Za sobą mamy kilka miesięcy wspólnej pracy, wspólnych inicjatyw oraz przedsięwzięć. Podczas tych minionych miesięcy mogliśmy się bliżej poznać. Wiem, że mają Państwo różne oczekiwania wobec mojej osoby oraz służby, którą pełnię w tutejszym Zborze. Swoją służbę widzę w duchu ewangelicznym. Nie przyszedłem tutaj, aby sądzić, czy rozliczać przeszłość, przyszedłem, aby razem z Wami iść ku przyszłości. Potrzebujemy pojednania, pojednania z historią i pojednania z sobą nawzajem. Bez tego trudno będzie nam wyzwolić się z mocy przeszłości i wyruszyć ku nowemu, aby kreować przyszłość tego miejsca.

Niech ten kolejny 2014 r., w który wprowadzają nas słowa Psalmu 73: Moim szczęściem być blisko Boga, w Panu Bogu moim pokładam nadzieję, będzie dla nas czasem stabilizacji i kreowania przyszłości. Została wybrana i wprowadzona w urząd nowa Rada, przed nami 5-letnia kadencja. Niech nadzieja pokładana w Panu i wewnętrzna motywacja do przekraczania granic własnej niechęci, krzywdy, zarozumiałości pozwoli nam wyzwolić się z ran przeszłości, pojednać się z nią i spojrzeć w przyszłość z nowymi siłami, pogodą ducha, nadzieją i radością. Temu niech Pan Bóg błogostawi.

Ks. Marcin Kotas
Proboszcz

Z prac Rady parafialnej

Wybory do Rady Parafialnej oraz Komisji Rewizyjnej Parafii Ewangelicko –
Augsburskiej w Poznaniu

W okresie sprawozdawczym prezesem Rady Parafialnej do dnia 27 kwietnia 2013 r. był ksiądz biskup Marcin Hintz.

W skład Rady Parafialnej wchodził: dr Jerzy Gizto – skarbnik Rady Parafialnej, dr Michał Jadwiszczok – sekretarz Rady do dnia 19 stycznia 2014 r., to jest do dnia upływu kadencji poprzedniej Rady Parafialnej, Bernard Rozwałka – wiceprezes Rady, a następnie prezes Rady Parafialnej. Ponadto w skład R.P. wchodził:

Małgorzata Raszyk-Kopczyńska, Renata Cybulska, prof. Wróblewski, dr Jerzy Domastowski, Piotr Bisok, Ryszard Jen, Mariusz Bereźnicki i Jarosław Urbaś.

Zgromadzenie Parafialne naszej Parafii w dniu 24.11.2013 r. w związku z upływem kadencji wybrało nowy skład Rady Parafialnej. W skład Rady Parafialnej weszli:

p. Martina Meyer, Piotr Bisok, Marcin Czerwiński, dr Jerzy Domastowski, dr Jerzy Gizto, dr Przemysław Hewelt, Jarosław Orylski, Przemysław Pawuła, Bernard Rozwałka, Lesław Szymaszkiewicz i Jarosław Urbaś.

W dniu 19 stycznia 2014 roku w trakcie uroczystego nabożeństwa nastąpiło wprowadzenie w urząd nowo wybranej Rady Parafialnej.

W roku ubiegłym najważniejszym wydarzeniem w życiu naszej Parafii było wprowadzenie w urząd w dniu 27 kwietnia 2013 roku naszego proboszcza księdza Marcina Kotasa.

Prezydium Rady ukonstytuowało się następująco: prezesem Rady wybrany został Bernard Rozwałka, wiceprezesem Rady z urzędu jest ksiądz proboszcz Marcin Kotas, sekretarzem Rady został wybrany p. dr Przemysław Hewelt, a skarbnikiem p. dr Jerzy Gizto.

W okresie sprawozdawczym odbyło się 10 posiedzeń Rady Parafialnej.

Nasza Parafia jest właścicielem wielu nieruchomości, których administrowaniem w ramach prowadzonej przez nas działalności gospodarczej zajmuje się p. Michał Jadwiszczok. Większość z tych nieruchomości zabudowana jest budynkami mieszkalnymi i z tytułu wynajmu lokali mieszkalnych Parafia uzyskuje dochody. Nie wszystkie jednak nieruchomości są dochodowe, stan wielu z budynków jest bardzo zły i jest to poważny problem dla Parafii, bo nie stać nas na to ażeby przeprowadzić

remonty wszystkich wymagających tego budynków.

Na każdym posiedzeniu Rady Parafialnej p. Michał Jadwiszczok składa na bieżąco informacje z prowadzonej przez niego administracji, co jest następnie przedmiotem wnikliwej dyskusji a następnie podstawą podejmowanych przez Radę Parafialną decyzji.

Dochody uzyskiwane z nieruchomości stanowią podstawę do zaspokajania wszystkich bieżących, podstawowych potrzeb finansowych Parafii.

Trudnym do rozwiązania dla Parafii problemem jest kwestia – co powinniśmy zrobić z tymi nieruchomościami, które są nie rentowne, do których trzeba doptacać i które wymagają wielu kosztownych remontów. Wielu z tych obiektów nawet gdybyśmy mogli je sprzedać trudno byłoby to uczynić z uwagi na zły stan techniczny tych nieruchomości.

W ramach Rady Parafialnej prowadzona jest pod kierownictwem p. dr Jerzego Gizło działalność diakonijna.

O działalności kulturalnej, w szczególności muzycznej, chóru, opowie nam w szczególności nasza organistka p. Małgorzata Raszyk-Kopczyńska.

Na ostatnim posiedzeniu Rady Parafialnej utworzyliśmy następujące komisje merytoryczne:

1. Komisja gospodarczo-administracyjna
2. Komisja finansowa
3. Komisja kulturalno – naukowa
4. Komisja ds. partnerstw
5. Komisja diakonijna
6. Komisja rewindykacyjna
7. Komisja duszpasterska

Skład komisji jest otwarty i zachęcam wszystkich parafian, którzy chcieliby włączyć się w pracę z którejkolwiek komisji niech złożą swój akces.

Prezes Rady Parafialnej
Bernard Rozwątka

Sprawozdanie Administratora za 2013 rok

Rok 2013 upłynął w Administracji na wytężonej pracy zmierzającej do lepszego zagospodarowania i opłacalności posiadanych nieruchomości parafialnych, ale także na rozwiązywaniu problemu z nierzetelnymi najemcami. Problem ten dotyka prawie wszystkich nieruchomości zabudowanych zarówno tych przeznaczonych na cele mieszkalne jak i na działalność gospodarczą. Jest to jeden z najpoważniejszych problemów dręczących Administrację. Permanentnie uchyla się od regulowania czynszów około 10% najemców. Miniony rok przyniósł przetóm w postaci zatrudnienia przez Parafię dawno postulowanego przez Administratora prawnika, który podjął działania zmierzające do odzyskanie maksymalnej kwoty niezapłaconych należności. Pomimo podjęcia pierwszych zdecydowanych kroków, które zaczęły przynosić wymierne sukcesy, przed mecenasem Koństańczakiem jeszcze bardzo dużo pracy. Na tę chwilę Parafia otrzymała prawomocne wyroki na sumę 56078,07zł, z prowadzonych bezpośrednio w sądach 15 spraw, podczas gdy kolejnych 16 zostało skierowanych do realizacji. Praca realizowana przez kancelarię zapoczątkowała rozwiązanie jednego z najpoważniejszych problemów, ale nie jedynego dręczących parafialną działalność gospodarczą. Do tych niewątpliwie należy także zaliczyć brak brak zdecydowanych inwestycji prowadzących do remontów budynków. W minionym roku zmuszony byłem kilkadziesiąt razy wzywać specjalistów z różnych dziedzin: hydraulika, elektryka czy dekarza do prac zmierzających do usunięcia powstałych awarii. Z roku na rok stan techniczny budynków ulega znaczącemu pogorszeniu. Większość to nieruchomości ponad stuletnie, od kilkunastu lub kilkudziesięciu lat nie remontowane. Wymagają one coraz większych nakładów na naprawy, które nie przynoszą zwiększenia dochodów. Takie działanie umożliwiają jedynie poważne remonty, pozwalające ukazać lokatorom dbałość poznańskich ewangelików o ich majątek, a jednocześnie wyjaśnić powód kolejnych podwyżek czynszów. Podnoszenie opłat bez zwiększenia dbałości o stan techniczny nieruchomości nie przyniesie zwiększenia dochodów, a jedynie narastanie niechęci ze strony mieszkańców i częstsze uchylanie się od obowiązku płacenia.

W minionym okresie prowadziłem dalsze prace zmierzające do poprawienia stanu lokali poprzez wymiany okien na plastikowe, zgodnie z przyjętą wcześniej polityką polegającą na współfinansowaniu prac w 50% przez najemców. Nadal nieodzownymi

są naprawy pieców kaflowych, które mogą zagrażać ludziom. Następny rok w dalszym ciągu będzie wymagał prowadzenia podobnych działań w narastającej ilości. Poważnym problemem w kwestiach stanu naszych budynków jest jakość pokrycia dachowego niektórych garaży na terenie przy ul. Promienistej 25. Regularnie otrzymuję skargi na nieuszczelność, co będzie niósł ze sobą potrzebę kompleksowej wymiany pokrywy bitumicznej. Dotychczas prowadzone prace są jedynie kroplą w morzu potrzeb. Cały czas prowadzone są prace modernizacyjne na tej nieruchomości polegające na sukcesywnej wymianie starych instalacji elektrycznych wraz z montażem liczników mających przenieść część opłat za media na rzecz klientów. Ponadto ku końcowi zmierza remont stróżówki oraz urządzeń sanitarnych. Miniony rok przyniósł rozwiązanie długoletniego problemu z budynkiem w Grodzisku Wielkopolskim, przy pl. Powstańców Wlkp. 6, na którym ciążyło postępowanie prowadzone przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego. Sprawa została zamknięta po przeprowadzonym remoncie generalnym, pozostawiającym nieruchomość jako jeden z najładniejszych naszych budynków. Niestety nie udało się z przyczyn niezależnych od Administracji zrealizować zakładanych remontów generalnych w Kostrzynie Wielkopolskim, Zaniemyślu i Wrześni. W tym ostatnim rozpoczęto wstęp do remontu kapitalnego poprzez odnowienie klatki z początkiem 2014 roku.

Do kolejnych zadań absorbujących administratora, szczególnie w pierwszym półroczu 2013 roku było przygotowanie nieruchomości do wprowadzenia tzw. „ustawy śmieciowej”. Dzięki sprawnie przeprowadzonym pracom związanym z wymianą kubtów i złożeniem indywidualnych deklaracji nieruchomości, nasze uniknęły problemów często ukazywanych w środkach masowego przekazu w postaci piętrzących się hałd śmieci.

Drugie półrocze to czas poświęcony, prócz standardowych aktywności, przede wszystkim na proces odzyskiwania nieterminowych należności i przygotowywanie dokumentacji przeznaczonej dla kancelarii prawniczej. Ponadto pewną część czasu należało poświęcić dla wprowadzenia nowego proboszcza, który wizytował poszczególne budynki celem zapoznania się ze stanem technicznym parafialnych włości.

Miesięcznie w sprawach służbowych wykonuję średnio 700-1000 kilometrów, odwiedzając kilkunastu lokatorów. Tryb pracy wymaga częstych kontaktów

z mieszkańcami, co powoduje regularne podróże po znacznej części Wielkopolski. Na zakończenie chciałbym wspomnieć, że wybór nowego proboszcza przyniósł stabilizację w podejmowaniu decyzji oraz początek procesu zmierzającego do usprawnienia funkcjonowania działalności gospodarczej parafii. W przypadku zdecydowanego podejścia, które może zaowocować wypracowaniem kompleksowego, spójnego planu odnośnie nieruchomości parafialnych, należy się liczyć ze wzrostem rentowności całej Administracji i zwiększeniem zysków.

Michał Jadwiszczok

Wprowadzenie w urząd Rady Parafialnej

W niedzielę 19 stycznia 2014 r. w poznańskim kościele miało miejsce wyjątkowe nabożeństwo, mające kilka punktów kulminacyjnych. Otworzyło je procesyjne przejście do ołtarza członków nowo wybranej Rady Parafialnej, poprzedzających ks. prof. Marcina Hintza, biskupa diecezji pomorsko-wielkopolskiej i księdza proboszcza Marcina Kotasa. W części wstępnej wzięt ponadto udział ks. Erich Busse z Drezna, przybyły do

naszego miasta na nabożeństwo ekumeniczne w kościele farnym. Słowa powitania wygłosił ks. Marcin Kotas, następnie bp Marcin Hintz poprowadził liturgię spowiednią. Pewne novum w Poznaniu, podkreślające specjalny charakter uroczystości, stanowiło odczytanie liturgicznych tekstów biblijnych przez osoby świeckie – Martinę Meyer i Mariusza Bereźnickiego. Następnie zebrani uczestniczyli w udzieleniu sakramentu Chrztu matemu Nikodemowi Olejarowi, którego dokonał ksiądz proboszcz. Kolejnym ważnym punktem był akt ślubowania i wprowadzenia w urząd nowej Rady, którego dokonał biskup diecezjalny.

Kazanie na tekst z Hbr 12, 12-25a wygłosił bp prof. Marcin Hintz. Doniosłość chwili podkreślił liczny udział zboru w Komunii Św., zaś nabożeństwo

uświetnił udział chóru parafialnego pod dyktando Matgorzaty Raszyk-Kopczyńskiej.

Po nabożeństwie wielu uczestników pozostało w sali przy kościele, by przy kawie i smacznym cieście z wyraźną przyjemnością dyskutować na indywidu-

alne tematy. Odbędzie się również osobne spotkanie radnych z biskupem diecezjalnym, który przypomni obowiązek członków gremium i podstawowe kierunki, w jakich powinni rozwijać działalność dla dobra zboru, diecezji i całego Kościoła.

Instytut Pastoralny

W dniach 27.01. – 01.02. odbył się w naszej parafii kolejny, zimowy Zjazd Instytutu Pastoralnego. Już po raz 3 gościliśmy w Poznaniu grono 30 młodych duchowych z całej Polski.

Na czele Instytutu stoi dyrektor ks. dr. Adrian Korczago. W ramach spotkań odbywają się różnorodne prelekcje mające pomóc w pracy duszpasterskiej.

W tym roku do grona wykładowców dołączyli nasi Parafianie: mec. Bernard Rozwątka, który prezentował zagadnienie Prawa kościelnego, dr Matgorzata Grzywacz, która przedstawiła temat: Kobiety i Reformacja oraz Matgorzata Raszyk-Kopczyńska, która wprowadziła słuchaczy w arkana Chorału protestanckiego.

Koło Seniorów

Końcem ubiegłego roku reaktywowano w Parafii Koło Seniorów. Spotkania odbywają się w każdą pierwszą środę miesiąca o godz. 15.00. Uczestniczy w nich ok. 20 seniorów w różnym wieku.

Celem Koła Seniorów jest stworzenie płaszczyzny wymiany myśli, doświadczeń, wspólnie przeżywanego czasu w społeczności ludzi wiary. Chodzi również o integrację oraz aktywizowanie osób starszych w naszej Parafii. W ramach comiesięcznych spotkań w miarę możliwości odbywa-

ją się prelekcje prowadzone przez ciekawych ludzi, odczyty, prezentacje.

Jednym z celów Koła Seniorów jest wspomaganie Proboszcza w odwiedzinach osób chorych, osamotnionych, słabych. Jest to piękna służba, która choć wymaga wiele wysiłku i zaangażowania jest jednak wielkim błogostawieństwem.

W Informatorze Parafialnym znajdzie się dział, w którym będą publikowane teksty związane z życiem i działalnością Koła Seniorów.

Koło Pań

W grudniu ubiegłego roku swoją działalność wznowiło w Parafii Koło Pań. Spotkania odbywają się raz w miesiącu w piątki o godz. 17.00. Wybranie tego dnia tygodnia nie jest przypadkowe. Założenie jako przyświecało członkiniom było takie, aby rodzice, a w szczególności mamy, przywożące dzieci na piątkowe lekcje religii mogły uczestniczyć w spotkaniach Koła Pań. Zapraszam zatem nasze drogie mamy do udziału w spotkaniach Koła Pań.

Podczas comiesięcznych spotkań członkinie Koła Pań zapoznawane są w formie

prezentacji z interesującymi zagadnieniami dotyczącymi tematyki reformacji, historii i wielu innych zgodnie z sugestiami i życzeniami.

Najbliższe spotkania :

28 marca kiedy to spotkamy się z ks. Prof. Barbara Städtler-Mach z Norymbergi (Wyższa Szkoła Teologiczna) z prelekcją „Duchowość starszego człowieka”. Prezentacja będzie tłumaczona na język polski.

25 kwietnia, będziemy starały się przybliżyć postać wybitnego pisarza Jerzego Pilcha

Mam nadzieję, że i ta forma aktywności

parafialnej spotka się nie tylko z Waszym życzliwym przyjęciem, ale również chętnie się w nią włączy.

Podobnie jako Koło Seniorów również i Koło Pań będzie miało swoje stałe miejsce w Informatorze Parafialnym.

Prezentujemy Państwu logotyp naszej Parafii, który został wybrany przez Radę Parafialną na posiedzeniu w dniu 20.01.2014 r.

Do kancelarii parafialnej wpłynęło 20 prac, za które serdecznie dziękuję. Cieszę się, że konkurs na logo Parafii spotkał się z Państwa zainteresowaniem.

Autorem zwycięskiej pracy jest **Pan Chrystian Białas**. Gratulujemy!!!

Ks. Marcin Kotas

ROZKŁAD NABOŻEŃSTW

POZNAŃ – MARZEC I KWIECIEŃ 2014

2 marca 2014 r. godz. 10.00

Niedziela przedpostna

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św

5 marca 2014 r. godz. 18.00

Dzień pokuty (Środa popielcowa)

Tygodniowe nabożeństwo pasyjne

9 marca 2014 r. godz. 10.00

1. niedziela postu

Nabożeństwo słowa

12 marca 2014 r. godz. 18.00 (środa)

Tygodniowe nabożeństwo pasyjne

16 marca 2014 r. godz. 10.00

2. niedziela postu

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

19 marca 2014 r. godz. 18.00 (środa)

Tygodniowe nabożeństwo pasyjne

23 marca 2014 r. godz. 10.00

3. niedziela postu

Nabożeństwo słowa

26 marca 2014 r. godz. 18.00 (środa)

30 marca 2014 r. godz. 10.00

4. niedziela postu

Nabożeństwo słowa

2 kwietnia 2014 r. godz. 18.00 (środa)

Tygodniowe nabożeństwo pasyjne

6 kwietnia 2014 r. godz. 10.00

5. niedziela postu

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

13 kwietnia 2014 r. godz. 10.00

Niedziela Palmowa

Nabożeństwo słowa

17 kwietnia 2014 r. godz. 18.00

Wielki Czwartek

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

17 kwietnia 2014 r. godz. 10.00 i godz. 18.00

Wielki Piątek

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

20 kwietnia 2014 r. godz. 10.00

1. Święto Zmartwychwstania Pańskiego

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

21 kwietnia 2014 r. godz. 10.00

2. Święto Zmartwychwstania Pańskiego

Nabożeństwo słowa

27 kwietnia 2014 r. godz. 10.00

1. niedziela po Wielkanocy

Nabożeństwo słowa

4 maja 2014 r. godz. 10.00

1. niedziela po Wielkanocy

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

GNIEZNO

nabożeństwa odbywają się w Kościele rzymskokatolickim
przy ul. E. Orzeszkowej 22d

2 marca 2014 r. godz. 15.30

Niedziela przedpoŃna

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

6 kwietnia 2014 r. godz. 15.30

5. niedziela postu

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

WRZEŚNIA

nabożeństwa odbywają się w budynku przy ul. 3 Maja 11

9 marca 2014 r. godz. 15.00

1. niedziela postu

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

20 kwietnia 2014 r. godz. 15.00

1. Święto Zmartwychwstania Pańskiego

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

13 kwietnia 2014 r. godz. 15.00

Niedziela Palmowa

Nabożeństwo ze Spowiedzią i Komunią Św.

Stałe zajęcia w parafii:

Szkółki niedzielne

zajęcia dla dzieci w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym, odbywają się równolegle do nabożeństw niedzielnych

Lekcje Religii

odbywają się według ustalonego planu lekcji

Chór Parafialny

próby chóru odbywają się w czwartki o godz. 18.30

Spotkania dla zainteresowanych proteŃstantyzmem

w czwartki o godz. 19.30

Spotkania dla studentów

we wtorki o godz. 19.15

Godziny Biblijne

odbywają się w każdą pierwszą sobotę miesiąca o godz. 16.00

Kancelaria Parafialna

wt.-czw. godz. 09.00 – 13.00;

pt. 16.00 – 20.00;

nd. przed i po nabożeństwie

Stacja Diakonijna

dyżur wtorek 09.00 – 13.00 oraz w niedzielę przed i po nabożeństwie

Punkt z wydawnictwami

dyżur przed i po nabożeństwie; wykaz pozycji na stronie internetowej parafii (w przygotowaniu)

Rozmowy duszpasterskie

Proboszcz ks. Marcin Kotas jest do dyspozycji parafian oraz innych osób w każdą środę w godzinach urzędowania kancelarii oraz po uprzednim uzgodnieniu telefonicznym lub mailowym

Wszystkie zajęcia odbywają się w Centrum Parafialnym.

STACJA DIAKONIJNA W POZNANIU

Centrum Parafialne ul. Obozowa 5, 60-289 Poznań

Tel. 783 984 495 (bezpośrednio do pielęgniarki p. Arlety Białas)

Dyżur: wt. 9.00–13.00, nd. przed i po nabożeństwie

Gabinet zabiegowy – wyposażony w lekarstwa pierwszej pomocy oraz urządzenia diagnostyczne:

- ciśnieniomierz,
- glukometr,
- EKG,
- urządzenie Diatronik do masażu przeciwbólowego.

Gabinet rehabilitacyjny / salka fitness

- posiada urządzenia rehabilitacyjne:
- bieżnia,
- zestawy Atlas,
- wiośła,
- rowerek.

Wypożyczalnia sprzętu rehabilitacyjnego:

- kule łokciowe,
- wózek inwalidzki,
- balkonik,
- krzesło-podsuwacz,
- łóżko szpitalne.

Możliwa również:

- konsultacja medyczna,
- krótkotrwała opieka domowa,
- poradnictwo społeczne.

5.03. (środa) godz. 15.00

– Spotkanie Koła Seniorów

14-15.03

– Synod Diecezji Pomorsko-Wielkopolskiej w Warcinie

21.03. (piątek) godz. 19.00

– koncert pieśni pasyjnej

28.03. (piątek) godz. 17:00

– Spotkanie Koła Pań

5-6.04.

– Międzyparafialne Rekolekcje Pasyjne

6.04. (niedziela) godz. 17.00

– Koncert pieśni pasyjnej – Poznański Chór Kameralny

6.04. (środa) godz. 15.00

– Spotkanie Koła Seniorów

25.04. (piątek) godz. 17:00

– Spotkanie Koła Pań

II Międzynarodowe
Mistrzostwa Młodzieży
Ewangelickiej
– Syców 1-4 maja 2014

Tylko 1% a tak wiele znaczy

W rozliczeniu podatkowym mają Państwo możliwość przekazania swojego 1% podatku na rzecz wybranej organizacji, dlatego tym większym wyróżnieniem będzie dla nas, jeśli zadecydują Państwo o przekazaniu go na rzecz Diakonii Poznania.

Aby wesprzeć działalność diakonią naszej Parafii wystarczy w zeznaniu po-

datkowym wpisać KRS Diakonii Kościoła: 0000260697, a w polu „cel szczegółowy” wpisać: Diakonia Poznań.

W imieniu Rady Parafialnej serdecznie dziękuję wszystkim ofiarodawcom, którzy w ten sposób wspierają naszą działalność.

Ks. Marcin Kotas
Proboszcz

SPIS TREŚCI

OD REDAKCJI	1
SPOTKANIE ZE SŁOWEM BOŻYM	2
MODLITWY KS. TADEUSZA RASZYKA	3
ROZMYŚLANIA	5
HISTORYCZNIE	8
DZIECIOM	15
Z PRAC RADY PARAFIALNEJ	16
PLAN NABOŻEŃSTW	28
ZAJĘCIA PARAFIALNE	29

adres Parafii:
Parafia Ewangelicko-Augsburska
ul. Obozowa 5
60-289 Poznań
tel. 61 862 00 31
fax. 61 862 01 39

strona internetowa: www.poznan.luteranie.pl
email: poznan@luteranie.pl

numer konta parafialnego:
PKO BP
PL 40 1020 4027 0000 1002 0352 5078
Kod BIC (SWIFT) banku: BPKOPLPW

Ks. Marcin Kotas
Proboszcz

Małgorzata Raszyk-Kopczyńska
Sekretarka, organistka

Halina Raszyk
Księgowa

Arleta Białas
Pielęgniarka

Chrystian Białas
Kościelny, gospodarz

Michał Jadwiszczok
Administrator

Przemysław Hewelt
Punkt z wydawnictwami

Administracja Parafii:
ul. Obozowa 5
60-28 9 Poznań

Tel. 693 375 513

Ewangelicki Dom Diakonii
ul. Okrężna 29
Jerzykowo
Tel. 61 815 51 24

SYCÓW

1-4 maja 2014

II Międzynarodowe Mistrzostwa Młodzieży Ewangelickiej

Piłka nożna · Piłka ręczna
Siatkówka · Koszykówka
Siatkówka plażowa
Biegi przełajowe · Kajaki
Szachy · Lekkoatletyka
Tenis stołowy · Łucznictwo

Więcej na młodziluteranie.pl/mistrzostwa

MIĘDZYPARAFIALNE REKOLEKCJE PASYJNE

ZAPRASZAMY DZIECI, MŁODZIEŻ, DOROSŁYCH

5-6. KWIETNIA 2014 ROKU
CENTRUM PARAFIALNE

5.04 (SOBOTA)

10.30 – ROZPOCZĘCIE W KOŚCIELE ŁASKI BOŻEJ

11.00 – 12.30 – I SESJA W GRUPACH

12.30 – 13.30 – PRZERWA OBIADOWA

13.30 – 15.00 – II SESJA W GRUPACH

6.04. (NIEDZIELA)

10.00 – NABOŻEŃSTWO ZE SPOWIEDZIĄ I KOMUNIĄ ŚW.

17.00 – KONCERT PIEŚNI PASYJNEJ POZNAŃSKI
CHÓR KAMERALNY